

jeg vil gjøre opmærksom paa, at naar der er i stæ-
rer en Lov af den Art, saa har den sin store
Betydning. Lad os mindes en Lov, som for
nogle Aar siden kom frem her i Thinget, hvori
der var en saadan særlig Bevilling paa Forhaand
for et vist Antal Aar til en vis Institution, jeg
mener Theaterloven. Se vi ikke den under høert
af de 5 Aar? Naar jeg og flere stillede For-
slag om, at der i det og det Aar ikke skulde be-
vilges den Del, som var paaregnet i Finantsloven,
saa svarede man med, at det var et Brud paa
Overenskomsten. To de Herrer ikke, at det
Samme vil blive Tilfældet her, hvis denne Lov
bliver vedtagen, og at, hvis en Del Medlemmer
ønske, at i det og det Aar skal Arbejdet udsættes,
man da vil sige: Det strider imod denne Lov og
denne Overenskomst? Derfor mener jeg, at det
er en Feil at stille Lovene saaledes. Snidertid
er det en af de Betragtninger, som for mig ikke
have saa meget at betyde lige overfor nærværende
Lovforslag, om hvilket jeg har det Saab, at det
ikke bliver til Lov. Jeg har tilladt mig at fore-
smaa en forandret Affattelse af § 3, idet jeg har
udeladt alle de enkelte Poster, som staa anførte,
og blot foreslaaet bevilget det hele Beløb for
Finantsaaret 1875—76, nemlig indtil 3 Mill.
Kr., og foreslaaet, at Udgiften ved de øv-
rige Anlæg bestemmes ved de følgende Aars
Finantslove. Dette tror jeg er heldigere efter
den Ansættelse, jeg har om Forholdet mellem Fi-
nantsloven og de særlige Love. Jeg har nu til-
ladt mig at paapege Indholdet af det Forslag,
som jeg har opstillet, og jeg skal nu sige et Par
Ord om, hvorfor jeg ikke kan stemme for det For-
slag, som er fremkommet fra det ærede Flertal.
Det ærede Flertal gaar ud fra, at Sjælland skal
være Danmarks Fæstning; det er Noget, som jeg
tror, er i høieste Grad farligt for Landets Be-
staaen, og jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at
Oberst Tscherning, paa hvis Udtalelser i forskellige
Skrifter jeg har støttet mit Forslag, har derom
sagt et Par Ord, som jeg maasse maa tillade mig
at oplæse. Han siger nemlig følgende: „Vil
Danmark gjøre Noget for at sikre sin udelte Be-
staaen, maa det sørge for, at Sjælland op-
hører at være Midtpunktet for Rigets
Forsvar, hvortil først og fremmest hører, at
Køibuse og Værfter drages bort fra Kjøbenhavn,
ja bort fra Sjælland, og anlægges efter en for
det lille Rige passende Maalestok paa Jyen, den
Landsdel, der for Tiden maa anses for det strate-
giske Midtpunkt, den Del, der bedst kan tjene til
at sikre Delenes Forbindelse“. Det er denne
Hovedansættelse, som ligger til Grund for de Af-
handlinger, han har skrevet i 1873—74, til hvilke
jeg væsentlig har støttet mig, og da jeg fuldstæn-
dig anerkender denne Mands Sagkyndighed og
hans politiske Fremsynethed og har set dette tid-
ligere ved Begivenhederne godkendt, saa henholder
jeg mig dertil, og derfor vil man forstaa, at det

er mig umuligt at medvirke til Noget, som efter
min Mening maa føre til, at vort Land vil gaa
en Deling imøde, hvad der for mig er den største
af de Ulykker, som kunne træffe vort Fædreland.
— Jeg skal med disse Ord anbefale til det ærede
Things nærmere Overveielse det Forslag og de
Tanker, som ere fremsatte i Forslaget. Jeg er
overbevist om, at det er fremkommet tidnok til
endnu at komme i Betragtning, inden denne Sag
faar en endelig Afslutning.

Conseilspræsidenten (Fornesbeck):

Den ærede Ordfører for Udvalget begyndte sit
Foredrag igaar med den Bemærkning, at han øn-
skede, at den Diskussion, som blev ført om disse
Sager, maatte blive ført uden Bitterhed og uden
Identskab, og ligesom jeg erkjender, at dette er
stet fra hans og et Par andre Talees Side, saa-
ledes skal jeg ogsaa for mit Vedkommende bestræbe
mig for at være saa rolig som muligt, skjøndt jeg
strax vil sige, at jeg har et ganske andet Syn paa
det Forslag, som det ærede Flertal har opstillet,
end den ærede Ordfører og hans Venner have.
For at sige det aldeles rent ud, skal jeg udtale,
at jeg ikke kan lade være at betragte dette Forslag
som en Fortsættelse af den Politik, som man i de
senere Aar har brugt, og som har bestaaet i at
gjøre passiv Modstand og derved at forhindre, at
der overhovedet blev gjort Noget for vort For-
svarsvæsen (Afbrydelse). De Herrer synes at
undre sig over denne Udtalelse (Stemmer: Ja!
Ja!). Jeg siger det uden Bitterhed, men jeg
paatager mig at bevise, hvad jeg her har sagt.
Det forekommer mig at være temmelig ligegyldigt,
enten man vægrer sig ved at behandle en Lov,
eller man knytter saadanne Betingelser til den, at
det forud er aldeles klart baade for de Herrer og
for mig, at disse Betingelser ere umulige at fyl-
destgjøre, og derfor man fastholder de Fordringer,
som man her har opstillet, saa vil Resultatet
ganske sikkert blive det samme, som det tidligere
er blevet, nemlig at der Intet vil blive gjort.
Den ærede Ordfører søgte at overbevise os om,
at det vilde være umuligt eller ialtfald upraktisk at
forhandle disse Befæstningsforslag undtagen fra et
politisk Standpunkt. Jeg vil tillade mig at sige,
at jeg har en ganske modsat Overbevisning. Det
forekommer mig, at, er der nogen Sag, ved hvis
Behandling man overhovedet kan lade Partistridig-
hederne ligge, saa er det netop denne Sag; thi
det synes mig, at dette maa være en Sag, som
maa have lige stor og lige vigtig Betydning for
samtlige danske Mænd uden Hensyn til deres Parti-
anskuelse. Den ærede Ordfører sagde angaaende
Nødvendigheden af at betragte Sagen under et
Partistandpunkt, dette, at det havde saamegen For-
bindelse med hele den øvrige Samsundsudvikling,
at det, som han sagde, var upraktisk at betragte
den fra Andet end et Partistandpunkt. Deri kan
jeg ikke være enig med den ærede Ordfører, og